

sterede og spurgte, hvorfor de minoritetsgrupper ikke var nævnt, når de andre var.

Der er så kommet det nye cirkulære fra regeringen, hvor der, som det har været fremme i debatten her i dag, bare står, at opslag af stillinger i staten som udgangspunkt skal indeholde en opfordring til, at alle interesserede uanset personlig baggrund søger stillingen.

Det, som De Radikale i stedet foreslår i deres beslutningsforslag, er jo, at man i stillingsopslaget skal nævne de minoriteter, som man har valgt at skrive ind i loven mod forskelsbehandling på arbejdsmarkedet, fordi det er i forbindelse med de minoriteter, vi politisk har besluttet, at der er brug for at gøre en særlig indsats, at der er brug for at gøre noget imod diskrimination. Derfor er det de minoriteter, der er væsentlige at nævne i stillingsopslagene for at understrege, at man rent faktisk mener alvorligt, at man ikke vil diskriminere blandt ansøgerne i forhold til disse minoritetsgrupper. Det mener jeg er væsentligt at have med.

Man har jo kunnet se flere steder, at det faktisk virker. Man kunne bl.a. i 1999 høre fra Finansministeriet, at de havde erfaret, at når de i stillingsopslaget opfordrede ansøgere med såvel dansk som anden etnisk baggrund til at søge, så kom der flere ansøgere med anden etnisk baggrund. Så det har en betydning, hvad man skriver i stillingsopslagene, og derfor støtter vi det forslag, der ligger.

Jeg synes så også, det var interessant at høre den diskussion, som hr. Ulrik Kragh rejste, om, hvordan vi skal styre den offentlige sektor. Jeg foretrækker klart, og det er jo også det, der ligger fra oppositionens side, at når vi skal opstille nogle regler og rammer, foregår det i en åben, demokratisk debat; at det er noget, vi diskuterer i Folketinget eller i kommunalbestyrelsen. Det er derigennem, vi skal sætte rammerne, mens denne regering og Dansk Folkeparti i stedet ønsker, at rammerne skal fastlægges i kontrakter, hvor det har direkte økonomisk konsekvens, hvis ikke man lever op til lige præcis de mål, som bliver opstillet i kontrakterne. Det gælder, hvad enten vi snakker om statslige myndigheder og direktører osv. eller vi snakker om kommunerne.

Disse kontrakter bliver fastlagt ved hemmelige forhandlinger, og nogle af kontrakterne er endda så hemmelige, så man ikke kan få offentlig indsigt i dem. Jeg foretrækker helt klart, at vi har en åben, offentlig debat om, hvad det er for nogle mål, vi stiller op, frem for at det er noget,

der foregår i et lukket, centralstyret system. Det synes jeg faktisk er en lige så væsentlig politisk debat at få rejst som spørgsmålet om, hvad vi gør for at få flere minoriteter ansat i det offentlige.

(Kort bemærkning).

Ulrik Kragh (V):

Det er jo pudsigt at høre, når man som ordfører tidligere i debatten, da man blev stillet et konkret spørgsmål om, om man slet ikke skal gøre noget for at få minoriteter ansat, så eksemplificerede og sagde: Staten gør faktisk noget, staten gør faktisk en indsats for at forfølge de målsætninger, som et bredt flertal i Folketinget har diskuteret sig frem til er de rigtige mål.

Kl. 11.05

Det, staten gør, er bl.a., at den mellem departementerne i ministerierne og styrelserne laver en offentligt kendt resultatkontrakt, som man laver en årsrapport på, og hvor man gør opmærksom på: Har vi nået målene? Det er en styring af styrelser, som er en meget, meget fornuftig måde at gøre tingene på. Og det mistænkeliggør fru Line Barfod i sin ordførertale. Det synes jeg simpelt hen ikke er rimeligt.

(Kort bemærkning).

Line Barfod (EL):

Det var hr. Ulrik Kragh, der under sit ordførerindlæg begyndte at diskutere, om man overhovedet kunne tillade sig at opstille central fastsatte mål, hvis man samtidig gik ind for, at vi skulle have større tillid til, og at der skulle være mere selvbestemmelse for de offentligt ansatte. Så det var hr. Ulrik Kragh, der rejste debatten om, hvordan vi skal lede den offentlige sektor.

Jeg mener klart, at man skal lede den offentlige sektor ved hjælp af en åben, demokratisk debat om, hvad det er for nogle mål, vi stiller op, hvad det er, vi ønsker at opnå i forhold til den offentlige sektor.

Derimod mener jeg, det er et stort problem med de meget omsiggribende resultatkontrakter, som jo også har været fremme i den offentlige debat igennem de seneste måneder, hvor også en række af dem, der har siddet i Finansministeriet og har været med til for en del år siden at iværksætte hele dette arbejde med resultatkontrakter, siger, at det er gået for vidt, og at det er ødelæggende for muligheden for at lede den offentlige sektor på en god måde. Det synes jeg er vigtigt at have en debat om.